

Calendar pe 1895

Ortodox

Duminecă 2 Iulie.—Pun. vest. Născătoare în Vlaherna.

Catolic

Duminecă 14 Iulie.—Bonaventura. Soarele răsare 4.29; apune 7.41.

Povești de duminică

A fost odată...

A fost odată ca nici odată, căci dacă n'ar fi, nu s'ar povesti

A fost odată un moș bătrân; da așa de bătrân că da cu nasul de pământ de gârbov ce era...

Și omul ăsta nu vedea bine și d'ăia purta ochelari și nici p' n'avea în cap și d'ăia purta perucă...

Era, însă, om cu stare... Cică putred de bogar... Avea bănet, nu glumă... Numa lăzi cu galbeni, tot d'ăia ferecați pe muche...

Și pe omul ăsta îl chema Petre... Moș Petre cum îl zicea lumea...

Și moș Petre n'avea nici cătel nici purcel... Trăia singurel în odaia lui... Dimineața citia, după prânz primia musafiri, pentru că era foarte primitor... Și uite-așa era moș Petre!...

Da pe cât moș Petre era de bătrân, pe atât inima lui era de tînără.

Pentru că, uite, colo, în fața casei lui, se afla o altă casă și casa aia avea o fereastră înconjurată numa de flori...

Toată ziua fereastră asta sta deschisă și din sinul florilor îmbălsămate se ivia capul blond și drăgălaș al unei fete de vre-o douăzeci de ani...

O domă Floarea ca și florile cari o înconjurau și pe cari le iubia cu patimă.

Și toată ziua Floarea cânta și lucra, pentru că ea era o fată cuminte și foarte harnică.

Cesuri întregi sta moș Petre la fereastră, uitând să citească, uitând că are musafiri...

Sta cu capul între mâini, admirându-și vecina, ascultându-și vocea care-l fermeca...

Moș Petre simțea miț de chinuri... Parcă jar era în inima lui...

Într-o dimineață, moș Petre își zise pentru a suta oară:

— Așa dar nici bătrânețea nu e scutită de ispita asta drăcească!... De mai bine de o jumătate de veac, credeam, cu tot dinadinsul, că am înăbușit în mine orî-ce gând de dragoste... Și, uite că, acum,—în cele din urmă clipe ale vieții mele,—acum,—când nu sunt de cât o umbră,—uite, că dragostea mă coprind și mă sfășie... Pentru ce oare asta, pentru ce?

Dar vocea Floarei răsuna de-odată și capul ei se ivi printre florile de la fereastră.

Vocea ei dulce zicea cu drag:

Fluturile!... Fluturile!
Lasă florile în pace!
Lasă-le scaldate 'n rouă,
Lasă-le și vino 'ncoace...

Vino de te scaldă 'n roua
Unor buze de fecioară.
Vino iute, zboară grabnic
Și 'n gurile mă omoară.

— Vai!... strigă moș Petre, de ce nu sunt eu fluturile acești pe care fata asta îl cheamă cu vocea ei îngerească! Atunci aș putea să sărut acea guriță fermecătoare și...

Se intrerupse.

Cine-va intrase în odaie. Moș Petre întoarse capul, supărat că fusese intrerupt.

Era Ion, argatul lui... Un flăcău înalt și urît ca Ueigă'l toaca...

— Ce vrei? îl întrebă moș Petre răstît.

— Iartă-mă, cucoane, că te supăr, zise Ion, dar vezi că...

— Ce?...?

Ion parcă se mai lungise d'un cot și din ochii lui parcă eșiau flăcări...

— Vreau să 'ți îndeplinesc dorința... Dorești să te faci un fluture. O să te fac eu prin puterea mea.

— Puterea ta? găngăvi bătrânul tremurând. Dar cine ești?

— Na pricepi?

Și în aceeași vreme din ochii și gura lui Ion ieșiră flăcări albastre și roșii

carî umplură odaia cu o lumină de pe altă lume.

— Ș-acum să 'ți îndeplinesc dorința!... zise el.

Maî îndată moș Petre simți că se face mic, mic de tot... Pe spinărușa lui se iviră numaî de cât două aripiore umede încă de roua de pe flori...

În aceeași vreme îl coprinsă, ca o beție, dorința de a zbura la razele soarelui, alergând de a zbura la floare 'n floare.

Și Floarea cânta mereu:

Fluturile!... Fluturile!
Lasă florile în pace!
Lasă-le scaldate 'n rouă,
Lasă-le și vino 'ncoace!

Vino de te scaldă 'n roua
Unor buze de fecioară.
Vino iute, zboară grabnic
Și 'n gurile mă omoară.

Bătrânul, schimbat în fluture, se repezi spre fereastra înflorită și se așeză pe umărul alb ca zăpada al fecioarei.

Florica, cu totul dată lucrului, își sfârși cântecul.

Apoi, fluturului auzi vorbele astea cari eșiseră de pe buzele acelea trandafir și iubia de atâtea mult:

— Bătrânul ăsta din față e de sigur un nătărău și jumătate. Sunt mai bine de trei luni de zile de când se tot uită la mine și până acum nu mi-a spus nimic măcar o vorbă de dragoste. Trebuie să se gândească că dacă vii la fereastră să 'i cânt mereu, n'o fac asta din dragoste pentru cocoșă lui, ci pentru galbenii ce 'i are strașni și cari fac și pe dracul frumos... Nu, zău, bătrânul ăsta trebuie să fie un prost că nu vede așa ceva...

Bătrânul se întoarse acasă și se schimbă în om...

A două zi moș Petre, gătit cu un păun, își umplu buzunarele cu galbeni și se duse la vecina lui.

Lumea spune că Florica îl primi cu mult mai bine de cât primise în ajun pe fluturului cu aripiorele scaldate în rouă...

Și încălca pe șea și vă spusă așa.

Marion.

CARTEA VIETEI

Un ministru dibaci știe să facă dintr'un milion de lucruri mici un lanț care să ducă la mari.

Adevărata pomană e aceea care ajută pe nenorociți să 'și facă o situațiune.

Copilul are tot atâta recunoștință către aceia cari îl cresc cât are arborul către grădinarul care 'l udă.

În monarhia noastră conjugală, femeia reprezintă deșul de bine defectele proprii supușilor și bărbatul destul de rău calitățile trebuincioase suveranului.

Sub pretext de a întinde și de a înmulți plăcerile noastre, perfecționăm în fie-care zi arta de a ne omorî înșine.

ȘTIINȚA

(Transformarea unui oraș.—Diferitele întrebări ale electricității.—141 kilometri pe oră.—Un nou gaz de iluminat)

D. Cruis, directorul observatorului din Rio-de Janeiro, face cunoscut rezultatul lucrărilor întreprinse de comisiunea însărcinată de a căuta locul unde să poată fi transferată capitala Braziliei.

Alături de motivele curat politice, așa ca dorința de a subtrage capitala de la pericolele unui atac maritim, de a face să pătrundă civilizația în inima continentului creând un centru de afaceri, trebuie să cităm ca o altă cauză a acestei ferecări, insalubritatea orașului Rio Janeiro, unde se ivesc adesea frigidurile galbene.

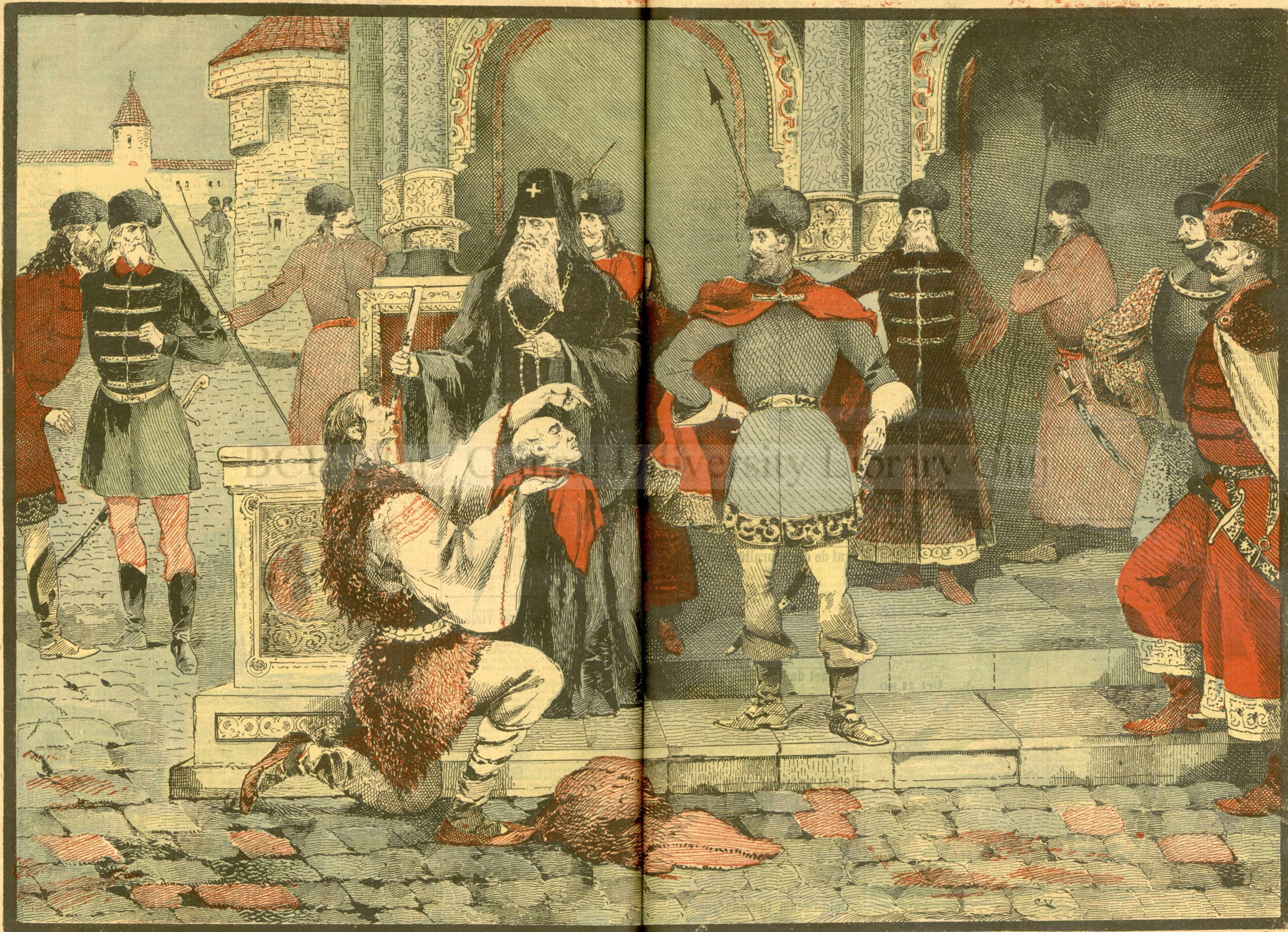
Comisia a ales un mare platou înalt de 1400 de metri și unde temperatura e aceeași ca în sudul Franței, și unde în fine nu domnesc frigidurile galbene.

Pe aci trec și numeroase cursuri de apă ceea-ce formează element asigurator pentru dezvoltarea bogățiilor agricole. Distanța de la acest platou la țărmul Oceanului e de aproape 18 ore cu drumul de fier.

* Orașul din lume unde întrebunțarea electricității este mai răspândită este Great-Falls, teritoriul Montana (Statele-Unite). Nu numai că toate căruțele și trăsuriile sunt în mișcare prin electricitate, dar și încălzitul prin case se face tot prin electricitate. Elevatori, prese și tot soiul de mașini sunt acționate prin forța electrică. Aci există pompe electrice, bucătării electrice, etc. Femeile menajere pun în mișcare mașinele de cusut tot prin electricitate și calcă rufele cu fier încălzit cu electricitate.

* 141 de kilometri pe oră este viteza obținută mai deună-zi pe una din liniile Pensylvaniei de către o locomotivă trăgând după ea un singur vagon mixt (adică de călători și de marfă), dacă credem pe confratele nostru *Engineering* care are această știre din isvor oficial. Locomotiva are două perechi de roți motrice și nu cântărește de cât 27 de tone. Acest tren a parcurs distanța de la Camden, lângă Filadelfia, până la Atlantic City, care este de 93 kilometri, în 45 de minute și 45 de secunde, cu viteza medie de 123 kilometri pe oră.

Cea mai mare viteză a sa în acest tragect a fost de 141 kilometri pe oră. Acest tren este acum acela care umblă mai repede pe pământ și pe șine, căci se știe că sunt unele baloane

Aducerea capului lui Andrei Batori inaintea Mihaii Viteazul la Alba-Iulia. — (Vezi explicatia)

